

РЕШЕНИЕ

№ 4041

гр. София, 18.06.2014г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 29.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3524** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 40 от ЗДОИ.

Производството е образувано по жалба на Димо Георгиев Карабоюков от с. Поповец, общ. Стамболово, обл. Хасково срещу Решение от 18.03.2014г. на Държавен експерт в Дирекция „Правителствена информационна служба“ към Министерски съвет на Р България (МС на РБ), с което е отказан достъп до обществена информация по заявление за достъп до обществена информация вх. № 03.07 – 67 от 06.03.2014г. на жалбоподателя.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен, постановено в противоречие със закона. Твърди, че незаконосъобразно административният орган е отказал, тъй като информацията е публикувана в Националния концесионен регистър (НКР), тъй като в него се вписва минимално очертано от закона съдържание. Посочва, че вписването не освобождава органа от задължението да предостави информация, която е обществена, тъй като в НКР не се съдържа цялата информация, няма и такава, която по досиетата на сключените концесионни договори. В тази връзка посочва, че съгласно чл. 113 ал. 2 от ППЗК архивът към НКР е също публичен, а в него се съдържат досиетата на сключените концесионни договори, информацията, за които не се публикува в НКР. Твърди, че това е така и тъй като нормите на чл. 113 ал. 1 от ППЗК и чл. 101 от ЗК препращат именно към ЗДОИ. Твърди освен това, че не е налице и основанийето за отказ по чл. 31 ал. 3 от ЗДОИ, тъй като в конкретния случай е налице надделяващ обществен интерес, както и поради това, че дори при отказ на третите засегнати лица, какъвто е налице в този случай, за органа съществува задължение да предостави исканата информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, отнасяща се до третото лице. В тази връзка твърди, че оспореният отказ е постановен в нарушение на разпоредбите на чл. 31 ал. 4 и 5 от ЗДОИ. Най – накрая твърди и незаконосъобразност на извода на административния орган за несъответствие на заявлението на чл. 25 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ, тъй като посочва, че в неговото заявление с искания достъп до документи е поискана и съдържащата се в тях информация, каквато е и трайната практика на ВАС. Иска да бъде

прогласена нищожността на оспореното решение за отказ, алтернативно иска да бъде отменено като незаконосъобразно. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Държавен експерт в Дирекция „Правителствена информационна служба“ към МС на РБ чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение за отказ за предоставяне на информация. Твърди, че разпоредбата на чл. 113 ал. 1 от ППЗК е приложима само в случаите когато търсената информация не се отнася за поверителна/конфиденциална информация. Твърди обаче, че в конкретния случай е налице законоустановена презумция за наличие на поверителна/конфиденциална информация по аргумент от чл. 14 ал. 1 от ЗПБ и чл. 52 ал. 4 от ЗК, както и че такава клауза се съдържа в самите концесионни договори, поради което посочва, че отказът е законосъобразен. Твърди и че не е доказано твърдението на жалбоподателя, че данните публикувани в НКР не са пълни. Твърди освен това, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 4 ал. 1 от ЗДОИ, тъй като в ЗК и ППЗК е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на поисканата информация, а именно с публикуването в интернет в НКР. Твърди освен това, че е налице основание за отказ и по чл. 37 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ, тъй като третите лица не са дали съгласие за предоставяне на търсената информация. Твърди освен това, че решението е законосъобразно, тъй като със заявлението са поискани документи, а не е поискана конкретно описана информация. Твърди освен това, че търсената информация относно концесионните такси не е такава, която е включена в концесионните договори, поради което обективно не може да се удовлетвори интереса на жалбоподателя. По тази причина твърди и липса на обосноват правен интерес у жалбоподателя да жали процесния отказ. Иска жалбата да бъде оставена без разглеждане като недопустима и производството по делото да бъде прекратено. Алтернативно иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателят е бил уведомен за оспореното решение, което е в тежест за доказване на административния орган, поради което настоящият състав приема, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена от страна - адресат на акта и съответно има интерес от оспорването му, тъй като е подал заявление за достъп до обществена информация, по което е постановен оспорения в това производство отказ. Дали търсената и неодадена информация е налична в търсените документи е въпрос по съществуването на спора, а не по допустимостта. В тази връзка е неоснователно възражението на ответника за недопустимост на жалбата, поради липсата на обоснова правен интерес. След като жалбоподателят е подал искане за предоставяне на обществена информация, по което е постановен отказ за предоставянето ѝ, то за него е налице правен интерес от оспорването му. Жалбата е подадена и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Въз основа на горното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд София – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Със заявление вх. № 03.07 – 67 от 06.03.2014г. жалбоподателят е поискал достъп до обществена информация, както следва:

1. Концесионен договор, Партида НКР № D – 00610 от 25.04.2012г. с решение на Министерски/Общински съвет № 87 от 11.02.2011г., „Болкан Минерал енд Майнинг“ ЕАД, с. Челопеч, както и всички допълнителни анекси и споразумения към тях;

2. Концесионен договор, Партида НКР № D – 00609 от 12.03.2012г. с решение на Министерски/Общински съвет № 684 от 13.11.2011г., „Асарел Медет“ АД, гр.

Панагюрище, както и всички допълнителни анекси и споразумения към тях;

3. Концесионен договор, Партида НКР № D – 00074 от 13.08.1999г. с решение на Министерски/Общински съвет № 594 от 02.09.1999г., „Елаците Медет“ АД, с. Мирково, както и всички допълнителни анекси и споразумения към тях;

4. Концесионен договор, Партида НКР № D – 00034 от 19.05.1999г. с решение на Министерски/Общински съвет № 147 от 26.03.1999г., „Челопеч Майнинг“ ЕАД, с. Челопеч, както и всички допълнителни анекси и споразумения към тях;

5. Концесионен договор, Партида НКР № D – 00016 от 23.12.1998г. с решение на Министерски/Общински съвет № 545 от 12.10.1998г., „Асарел Медет“ АД, гр. Панагюрище, както и всички допълнителни анекси и споразумения към тях.

В заявлението за достъп до обществена информация е посочено, че поисканата информация се иска, поради това, че на сайта на НКР информацията е непълна и липсват анексите към посочените договори и искането е с цел установяване чрез напълно прозрачна процедура дали не е нарушен чл. 18 ал. 6 от Конституцията на РБ.

В заявлението е посочено по чл. 25 от ЗДОИ данните, както и формата, под която се иска достъпът до информация, а именно копие на електронен носител, а ако не е възможно на хартиен носител.

При направена служебна справка в търговския регистър съдът установи, че „Болкан Минерал енд Майнинг“ ЕАД сега е със сменено наименование „Дънди прешъс Металс Крумовград“ ЕАД, а „Челопеч Майнинг“ ЕАД е със сменено наименование „Дънди прешъс Металс Челопеч“ ЕАД.

Във връзка с посоченото заявление за достъп до обществена информация, доколкото исканата информация засяга трети лица, ответникът с писмо изх. № 03.07 – 503 от 10.03.2014г. е поискало от „Асарел Медет“ АД, „Дънди Прешъс Металс Челопеч“ ЕАД (преди „Челопеч Майнинг“ ЕАД) и „Елаците Мед“ АД по повод постъпили 472 бр. заявления за достъп до информация, между които и това на жалбоподателя в това производство под № 45, да изразят писменото си съгласие за предоставянето на поисканата обществена информация. Не е поискано съгласието на „Болкан Минерал енд Майнинг“ ЕАД със сменено наименование „Дънди прешъс металс Крумовград“ ЕАД

С писмо изх. № 241 от 16.03.2014г. и вх. № към 03.07 – 503 от 17.03.2014г. „Елаците Мед“ АД е изразил изрично несъгласие да бъде предоставена поисканата информация.

С писмо изх. № ГД – 03 – 00 - 4 от 17.03.2014г. и вх. № към 03.07 – 503 от 17.03.2014г. „Асарел Медет“ АД е изразил изрично несъгласие да бъде предоставена поисканата информация, като го е формулирал като липса на съгласие и изразяване на становище по искането.

С писмо изх. № 0198 от 17.03.2014г. и вх. № към 03.07 – 503 от 17.03.2014г. „Дънди Прешъс Металс Челопеч“ ЕАД е изразил изрично несъгласие да бъде предоставена поисканата информация.

Във връзка с гореизложеното е постановено оспореното в това производство решение, с което е отказан достъп до поисканата информация, поради това, че търсената информация е такава по отношение на която е определен специален ред за търсенето ѝ на основание чл. 4 ал. 1 от ЗДОИ, а именно редът по ЗК чрез публикуването ѝ в НКР, поради това, че със заявлението се иска достъп до документи, а не до информация на основание чл. 25 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ, поради това, че е налице изразено несъгласие от трето лица, по отношение на което се отнася исканата информация на основание чл. 31 ал. 3 от ЗДОИ.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по съображенията изложени по -

долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган във връзка с представена по делото заповед № В – 110 от 18.11.2013г. на Министъра председателя на РБ, по т. 2 е упълномощен Държавен експерт в „Правителствена информационна служба“ да взема решения за предоставянето или отказването от предоставяне на достъп до обществена информация и да уведомява писмено заявителите за това. В тази връзка неоснователно е възражението на жалбоподателя за нищожност на оспореното решение.

Оспореният отказ е издаден при спазване на предвидената от закона форма - писмена, но при извършени съществен нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

Съгласно чл. 2 ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В тази връзка и във връзка с цитираното определение между страните по делото не е спорно, че потърсената и отказана информация има характера на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната, тъй като съгласно чл. 18 ал. 1 от КРБ подземните богатства са изключителна държавна собственост, а съгласно чл. 5 ал. 1 от ЗК концесията за добив, какъвто е конкретния случай, има за предмет експлоатацията на природните богатства, изключителна държавна собственост, то отношенията по предоставянето на правото да се добиват подземни богатства, е информация безспорно свързана с обществения живот в страната. Налице е и втората предпоставка, а именно търсената информация да даде възможност на гражданите, които я търсят, да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект. В тази връзка с тази информация те биха си съставили мнение относно изпълнението на задълженията да управлява държавната собственост в интерес на гражданите и обществото и как изпълнява вменените ѝ със ЗК задължения.

Безспорно ответникът в това производство се явява задължен субект по смисъла на ЗДОИ, а именно държавен орган по смисъла на чл. 3 ал. 1 от закона.

На първо място исканата от жалбоподателя информация касае предоставяне подробно описани концесионни договори с номера, решения, с които са приети, т.е. в достатъчна степен индивидуализирани. При издаване на оспорения отказ административният орган неправилно е приел, че когато се иска предоставяне на документ и достъп до документ, а не се претендира информация като описание на сведение или знание за някого или нещо, то информацията не се дължи и по реда на ЗДОИ не може да се иска по този начин достъп до информация, като в тази връзка е приел, че заявлението не отговаря на изискванията на чл. 25 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ. Дори да се приеме, че това е така, то административният орган е следвало да укаже това на искателя и да му даде срок за отстраняване на тази нередовност, ако е приел, че е нередовност, а не директно да постановява отказ. Като не е направил това е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила. Въпреки посоченото настоящият състав намира, че това, че информацията е поискана като описание на документи, а не с описание на конкретни данни, които се съдържат в тях, не обосновава наличието на нередовност в заявлението по следващите съображения.

Законът е дефинирал информацията, която следва да бъде предоставяна по реда на закона - това е всяка информация, свързана с обществения живот в страната и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти съгласно цитирания по – горе чл. 2 ал. 1 от ЗДОИ. Поисканата от жалбоподателя информация в конкретния случай отговаря на законовото определение. В закона са определени изчерпателно и изключенията, при които е допустимо, макар и обществена, информацията да не се предоставя, а именно в чл. 37 ал. 2 от ЗДОИ. Между тях не е приетото от административния орган коментирано тук основание. Дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация е ирелевантно за дължимостта ѝ. Материалният носител на информацията, в случая съответният документ – концесионните договори, които са описани с партиди, дати на сключване и решения въз основа на които се сключват и страни не е нещо, което се иска заради своя материален субстрат, а заради информацията, която съдържа. За всяка информация, без значение на какъв носител е материализирана, съществува задължение за предоставянето ѝ, ако отговаря на критериите по чл. 2 ал. 1 от ЗДОИ и не попада в изключенията на закона. Дали ще се предостави копие на оригиналния материален носител или тя ще бъде описателно предоставена на заявителя е въпрос на конкретна преценка на искащия и на задължения субект, още повече, че съгласно чл. 25 ал. 1 т. 3 от ЗДОИ искащият може да посочи предпочитаната форма за предоставяне на достъп до обществената информация. В конкретния случай жалбоподателят е поискал информацията под формата на предоставяне на концесионните договори на електронен, алтернативно на хартиен носител. Като е отказал предоставянето ѝ административният орган е издал оспореният отказ на това основание в противоречие с разпоредбата на чл. 26 ал. 1 т. 3 и 4 от ЗДОИ, според които едни от формите за предоставяне на достъп до обществена информация е предоставянето на копие на хартиен или технически носител. Дори от тази формулировка е видно, че информацията може да се търси и се дължи като предоставянето на копие на хартиен или технически носител на документа, който я съдържа.

На второ място настоящият състав намира, че в конкретния случай не са налице и основанията по чл. 37 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ по следващите съображения. Видно от цитираната норма задължение служебно на административния орган е да изследва дали са налице всички предпоставки за отказ по посочената разпоредба, дадени кумулативно, а именно дали се засяга интерес на трето лице, дали има негов отказ и на последно място дали исканата информация има надделяващ обществен интерес, съобразно легалната дефиниция на това понятие. Т.е. за административния орган е възникнало задължение за изследване и на това трето обстоятелство – дали е налице надделяващ обществен интерес - и за събиране на служебни доказателства във връзка с него. Безспорно в конкретния случай информацията засяга трети лица и те не са дали съгласие за предоставянето ѝ. В оспореният отказ обаче въобще не е изследван въпросът и не са събрани доказателства дали е налице надделяващ обществен интерес, каквото позоваване се съдържа и в заявлението за достъп. Като не е направил това, а формално се е позовал на отказа на третите лица, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила, а именно на чл. 35 от АПК – решението е издадено без да са изяснени и обсъдени всички фактически обстоятелства от значение за случая, както и в нарушение на чл. 36 от АПК – не са събрани служебно всички относими доказателства.

Настоящият състав намира, че в конкретния случай дори да се приеме, че се засягат интересите на трети лица, то е налице надделяващ обществен интерес, което

пък преодолява забраната по чл. 37 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ. Съгласно § 1 т. 6 от ДР на ЗДОИ надделяващ обществен интерес е налице, когато „чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3”. Действително в конкретния случай не се твърди нито корупция, нито злоупотреба с власт, но съдът намира, че е налице последният елемент, а именно така ще се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект. Исканата информация би допринесла за възможността на молителя да си състави собствено мнение за дейността на Министерски съвет във връзка с предоставянето на концесиите за добив на подземни богатства изключителна държавна собственост. Освен това следва да се посочи, че не е поискано съгласие и от едно от третите лица, по отношение на които се иска информация, а именно от „Болкан Минералс енд Майнинг“ ЕАД сега със сменено име на „Дънди прешъс метълс Крумовград“ ЕАД.

На трето място неоснователно е възражението на ответника за това, че търсената информация се съдържа в НКР, поради и което същата не следва да се предоставя по реда на ЗДОИ, тъй като вече е публична. Настоящият състав намира, че това, че част от информацията е публикувана в НКР, не освобождава органа от задължението му да предостави цялата поискана информация по реда на ЗДОИ. Неоснователно е и възражението за това, че съгласно чл. 4 ал. 1 от ЗДОИ в конкретния случай е предвиден друг ред в друг закон – ЗК – за предоставяне на информацията. Това е така, тъй като най – напред и в общия закон в ЗПБ е предвидено в чл. 23 ал. 4 от този закон, че „Процедурите по предоставяне на разрешения за търсене и проучване и за проучване и концесии за добив се провеждат в съответствие с принципите за прозрачност, публичност и конкуренция“. С приложимия към датата на отказа ЗК (обн. ДВ, бр. 36 от 2006г.) в чл. 96 ал. 1 от същия е уредено поддържането от Министерския съвет на Национален концесионен регистър, в който се вписват данни за всички концесии. По ал. 2 на посочената разпоредба пък „Към Националния концесионен регистър се води публичен архив, в който се съхраняват досиетата по всички предоставени концесии“, а съобразно чл. 98 ал. 1 от ЗК в архива към НКР се съхраняват оригиналите на всички концесионни договори, допълнителните споразумения и приложенията към тях. Видно от цитираните разпоредби информацията съдържаща се в архива към НКР не се публикува в НКР, но пък съобразно чл. 96 ал. 2 от ЗК архива е публичен и съответно информацията, която се съхранява в него е публична. Чл. 97 от ЗК разписва минималното съдържание на данните, които се включват в НКР и се публикуват на сайта в интернет. Тази информация обаче не обема целия размер на информацията, която се съдържа в НКР и съответно още по – малко в архива към него, която информация пък не се публикува, но също е предвидена като публична. Достъпът до информацията, която се съдържа в регистъра и още повече до непубликуваната информация в архива към него е публичен и се осъществява по реда на ЗДОИ, съгласно чл. 113 ал. 1 от Правилника за приложение на Закона за концесиите (ППЗК). Единственото предвидено от закона в посочената норма изключение е по отношение на информацията обявена за конфиденциална по реда на чл. 52 от ЗК. В ал. 1 на посочената разпоредба към офертата на всеки участник при предоставяне на концесия се представя декларация, в която е посочено коя част от офертата съдържа конфиденциална информация, като съобразно ал. 4 на чл. 52 информацията по декларацията запазва конфиденциалността си и след сключване на договора за концесия. Ал. 2 на чл. 52 пък очертава кръга на информацията, която може да бъде посочена за конфиденциална, а именно техническа такава или която представлява търговска тайна. В конкретния случай нито се твърди от ответника, нито са събрани

доказателства по отношение на процесните концесионни договори, че е била представена декларация или че има част от информацията, която е приета за конфиденциална и която да попада под ограничителното поле на информация, която не може да се предостави. Нещо повече съгласно чл. 52 ал. 5 от ЗК тази информация не може да се разгласява, с изключение на случаите предвидени в ЗДОИ. Т.е. дори и в тази хипотеза ограничението се преодолява при наличието на искане за предоставяне на обществена информация доколкото са налице предпоставките по ЗДОИ.

Във връзка с изложеното по – горе следва да се разгледа спора и относно наведеното чак в съдебно заседание възражение, че информацията е конфиденциална. На първо място представената извадка от договор не съдържа доказателства, че се касае за някои от поисканите от жалбоподателя концесионни договори. Въпреки това видно и от разпоредбата на чл. 7 от извадката от концесионен договор, то конфиденциалността засяга геоложка и техническа документация, каквато в конкретния случай не се и търси. Освен това ограничението е само в случай че министърът на икономиката, енергетиката и туризма не даде такова съгласие, а такова не е и търсено в конкретния случай от третите лица. Същото се отнася и до представената извадка от договор за доверителна сметка, тъй като пък изключва конфиденциалността, тогава когато разкриването на информацията се изисква от закон, какъвто е конкретния случай. Освен това посоченият договор за доверителна сметка и включената към него клауза за поверителност е неотнормирана към настоящия спор и към задължението на органа да предостави информацията, която се изисква по силата на закона.

Във връзка с изложеното по – горе настоящият състав намира, че по делото не са представени доказателства, че търсената и отказана информация представлява търговска тайна, която би могла да засегне интересите на трето лице. Нещо повече дори в оспореното решение за отказ не се съдържа такова твърдение, а то беше наведено в противоречие с административно производствените правила чак в съдебно заседание, което пък накърнява правото на защита на жалбоподателя. Въпреки това и за пълнота на изложението настоящият състав намира, че следва да се произнесе и по това възражение. Дори да се приеме, че търсената информация или част от нея съставлява търговска тайна, чието разпространение би засегнало интересите на третото лице, то тук следва да се съобразят относимите нормативни разпоредби, уреждащи публичния достъп до данните, касаещи тези обекти и дейности, за които е сключен концесионен договор и неговите основни параметри. Съобразно цитираните по – горе разпоредби на чл. 23 от ЗПБ, чл. 96 ал. 1 и 2 и чл. 98 от ЗК и чл. 113 ал. 1 от ППЗК то тази информация е публична. Следователно, по отношение на търсената информация от заявителя и жалбоподател в това производство, която е обявена за публична, не може да намери приложение ограничителната хипотеза на чл. 17, ал. 2 ЗДОИ във вр. с чл. 31, ал. 1 ЗДОИ. След като законодателят изрично е регламентирал, че данните за концесиите, в т. ч. съдържанието на концесионните договори, както и архива на досиетата за сключените концесии, който включва самите концесионни договори, допълнителните споразумения и приложенията към тях, който могат да бъдат предоставяни по реда на ЗДОИ, несъгласието на третото лице, базирано на принципа за защита на търговски и икономически интереси не може да елиминира достъпа до търсената обществена информация. В разглеждания случай настоящият състав намира, че приоритетно е спазването на принципа за прозрачност и гласност относно управлението на дейности във връзка с подземните богатства. Ограничителната хипотеза по чл. 31, ал. 2 ЗДОИ може да намери приложение само съобразно клаузите за поверителност на договора и то ако не засягат информация, която по силата на закона е обявена за публична. В

конкретния случай видно от изложеното по – горе клаузите за поверителност не засягат търсената информация, тъй като те се отнасят за технически и геоложки параметри и могат да се преодолеят със съгласието на трети също задължен по закон субект, но не се отнасят за търсената от искателя информация – концесионните договори, включително в частта на заплащаните концесионни такси. В тази връзка административният орган незаконосъобразно е приел за водещо изискването за охрана на интересите на търговските дружества - трети лица, като е пренебрегнал законово регламентираното правило за общодостъпност и публичност на данните, свързани с предоставянето на концесии за добив на подземните богатства, изключителна държавна собственост, включително на суверена на тази държава, съобразно чл. 1 ал. 2 от Конституцията на РБ.

На следващо място следва да се посочи и че ограничените по чл. 17 ал. 2 от ЗДОИ не важи в случаите на надделяващ обществен интерес, както и съобразно чл. 31 ал. 5 от ЗДОИ не е необходимо съгласието на третото лице отново при наличието на надделяващ обществен интерес. Най – накрая следва да се посочи, че съобразно § 1 т. 5 от ДР на ЗДОИ „Не представляват "производствена или търговска тайна" факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато тя: б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, ал. 1 относно вземаните от тях решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл. 3; г) разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; е) е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по чл. 3. Видно от цитираното в конкретния случай настоящият състав намира, че е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1 т. 5 и 6 от ДР на ЗДОИ, а търсената информация, включително за цената на заплащаните концесионни такси, но и другите параметри на концесионните договори не представлява производствена или търговска тайна по смисъла на § 1 т. 5 и в частност по конкретното описание на б. „е“ от посочената разпоредба. В този случай е налице и презумцията за надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1 т. 5 б. „е“ доколкото в конкретния случай с търсената информация, чрез получаването на копие от концесионните договори се търси информация свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по чл. 3 от ЗДОИ, а именно РБ, представлявана от своето правителство, още повече такава, която е обявена от законодателя за публична с изрични разпоредби на Закона за концесиите и Правилника за неговото приложение..

Поради гореизложеното, при разглеждане на заявлението за достъп до обществена информация във връзка с търсените концесионни договори административният орган е следвало да предостави търсените данни, за които законово е регламентирано, че са публично достъпни. При положение, че документите съдържат информация, която е извън обявената от законодателя за публична, органът е разполагал с възможността да предостави частичен достъп, съгласно чл. 31, ал. 4 ЗДОИ (В този смисъл Решение № 8028 от 17.06.2009 г. на ВАС по адм. д. № 9320/2008 г., III

о., докладчик съдията Тая Куцарова, Решение № 8190 от 20.07.2006 г. на ВАС по адм. д. № 3112/2006 г., V о., докладчик съдията Юлия Ковачева).

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспореното в това производство решение, с което е отказано предоставяне на достъп до обществена информация, по искане за достъп до обществена информация вх. № 03.07 - 67 от 06.03.2014г. на жалбоподателя, е незаконосъобразен, поради нарушение на материално правни норми, тъй като поисканата информация е от категорията на обществената такава, като същата не попада в ограничението на чл. 37 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ, поради наличието на надделяващ обществен интерес, както и поради допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Поради горното настоящият състав намира, че оспореният отказ следва да се отмени и делото да бъде върнато с указание да се предостави исканата информация.

Предвид изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски във връзка с чл. 143 ал. 1 от АПК и за неоснователно искането на ответника за присъждане на юристконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 2 и чл. 174 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 18.03.2014г. на Държавен експерт в Дирекция „Правителствена информационна служба“ към Министерски съвет на РБългария (МС на РБ), с което е отказан достъп до обществена информация по заявление за достъп до обществена информация вх. № 03.07 – 67 от 06.03.2014г. на жалбоподателя Димо Георгиев Карабоюков от с. Поповец, общ. Стамболово, обл. Хасково.

ИЗПРАЩА преписката на Държавен експерт в Дирекция „Правителствена информационна служба“ към МС на РБ с указание да предостави на Димо Георгиев Карабоюков от с. Поповец, общ. Стамболово, обл. Хасково поисканата със заявление вх. № 03.07 - 67 от 06.03.2014г. обществена информация в срок от 1 (един) месец от влизане на решението в сила.

ОСЪЖДА Министерски съвет на Република България да заплати на Димо Георгиев Карабоюков от с. Поповец, общ. Стамболово, обл. Хасково сума в размер на 10 (десет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: